

Leni Saris

Vincies tweede wereld

Leni Saris

Vincies tweede wereld

Tweede druk in deze uitvoering 2004

Oorspronkelijke editie *Spreek eens met Vincie*, 1980

Oorspronkelijke editie *Vincies tweede wereld*, 1981

Oorspronkelijke editie *Weerzien met Vincie*, 1981

NUR 344

ISBN 90.205.2375.9

Copyright © 1996, 2004 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Reint de Jonge

Omslagontwerp: Van Soelen, Zwaag

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder .voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

HOOFDSTUK 1

De storm was tegen de avond opgestoken. Het geweld was heel de nacht doorgedaan, de wind had gerukt aan de daken, aan de takken van de bomen en Vincie, knus weggekropen in haar bed, had liggen kijken naar de groteske schaduwen van de langs haar raam zwiepende takken. De arme oude kastanjeboom had het zwaar te verduren, dacht ze medelijdend. Er zouden zeker nog meer takken sneuvelen. Het was niet zo dat ze de boom haar hele leven had gekend. Ze waren hier pas vijf jaar geleden komen wonen, nadat mama en papa van hun lange reis waren teruggekomen en zij zelf na het lange verblijf in het kleine dorp, waar haar jonge oom burgemeester was, weer had moeten wennen aan het geordende leven in een gewoon gezin. Het was niet zo gemakkelijk geweest. Het leven in het kleine dorp had heel veel voor Vincie betekend. Het had haar leven totaal veranderd, die twee jaar in het dorp bij oma en Roy. Ze hadden heel wat met haar te stellen gehad en achteraf bezien kon ze zich heel goed voorstellen dat het voor oma en Roy en evenmin voor mama erg gemakkelijk was geweest. Mama had haar toevlucht in het dorp gezocht, nadat papa en zij hadden besloten te gaan scheiden. Vincie was het daar vanzelfsprekend niet mee eens geweest en had er veel later, en met succes, het hare toe bijgedragen om de scheiding te verhinderen, wat overigens alleen mogelijk was geweest omdat haar ouders allebei spijt hadden van hun eerder genomen besluit en elkaar niet konden missen.

Vincie die niet kon slapen door het geweld buiten, keerde zich om, zodat ze de bewegende takken niet langer zag maar nu tegen de schaduwen op de witte muur aan keek, wat nog erger was. Ze sloot haar ogen maar ze kon het geluid niet buitensluiten.

Waarom zou ik dan ook proberen te slapen, ik kan ook wakker blijven in plaats van zo krampachtig te doen, dacht Vincie. Nadenken kan soms erg goed zijn... alles weer eens op een rijtje zetten, ik geloof dat ik het soms nodig heb... en ik hoop dat het morgen nog ruw weer is, dan ga ik langs de zee wandelen, alleen...

Vincie, pas achttien jaar, was als kind de schrik van het dorp geweest en toch had niemand een hekel aan haar gehad... Dat dorp... ach, dat bijzondere dorp... ze kwam er nog steeds op bezoek en soms, zonder aanwijsbare reden, had ze opeens zo'n heimwee naar het dorp, dan keken haar ouders niet vreemd op als ze zei: „Ik ga naar oma...”

Hoe graag ze ook bij haar oma kwam, die nu in een aardige bungalow woonde en genoot van het rustige leven, de hoofdzaak was toch dat het dorp voor Vincie zoveel betekende na alles wat ze er had meegemaakt. Haar vriendschap met het Surinaamse meisje dat destijds door iedereen liefkozend 'Troel' werd genoemd maar nu Shireen was geworden en die weigerde ooit nog naar Troel te luisteren, uit angst voor het verdere leven met die naam uit haar kinderjaren opgescheept te worden. Maar als Vincie in het dorp kwam was haar eerste gang, nadat ze haar grootmoeder had begroet, naar het kerkhof, met een arm vol bloemen voor de jongen, een piloot uit de wereldoorlog 1940-1945 die daar lag begraven.

Meer dan dertig jaren hadden de bewoners van het dorp het graf verzorgd, een naamloos graf, want niemand had geweten wie de jongen was die destijds het dorp voor uitroeiing had behoed, door zwaar gewond in de dichte bossen onder te duiken. Voor de dorpingen was het een ereschuld geweest om het graf bij toerbeurt te onderhouden en ze hadden tezamen de eenvoudige plaat met inscriptie en het kruis laten plaatsen. Zo was het geweest toen Vincie in het dorp kwam wonen en natuurlijk had zij niet geweten waarom juist die plaats, niet zo aantrekkelijk voor een kind, haar zo trok. Het moest in het begin wel het verhaal geweest zijn dat oma en oom Roy haar vertelden over de onbekend gebleven jongen, die toch ergens nog familie moest hebben, familie, die nooit had geweten wat er met de jongen was gebeurd. Vincie had er niet van kunnen slapen en de volgende morgen had ze gevraagd of ze ook bloemen mocht gaan neerleggen. Daar was niets op tegen, maar Vincie stond er vanaf het begin op, de bloemen van haar zakgeld te betalen... ach, en een enkele maal als ze geen geld had, kaapte ze dan weleens een verse roos uit een boeket dat oma of mama mee naar huis brachten als ze boodschappen hadden gedaan.

De jongen... Vincie werd altijd weer bevangen door een zonderling gevoel van weemoed als ze aan de gebeurtenissen van die tijd dacht. Nu wist iedereen wie de jongen was: een Engelsman die Kenneth Graham heette. Na meer dan dertig jaren waren ten slotte de identiteitspapieren gevonden in zijn schuilplaats in het bos, maar niemand had ooit geweten waar dat was en er was heel lang tevergeefs naar gezocht... tot Vincie op een dag de plaats in het bos vond, waar de jongen zijn laatste levensdag had doorgebracht en daar werden ten slotte Kenneths kleine kostbaarheden gevonden door Vincie, maar niemand buiten de familie had ooit

geweten hoe zich deze wonderlijke gebeurtenis in werkelijkheid had toege dragen.

De mensen in het dorp dachten dat Vincie bij het spelen in het bos toevallig het ijzeren doosje met Kenneths bezittingen had gevonden, maar zo was het niet. Vincie was nog maar heel jong geweest, een kind nog, en ze had niets begrepen van die lachende, maar zwijgende jongen die ze zag in de omgeving van haar verborgen hoek in het bos. Dat de jongen er niet echt was ging ze eerst later begrijpen, in feite zag Vincie iets dat andere mensen niet konden zien, een begaafdheid waar ze helemaal niet zo gelukkig mee was geweest; het had ook tot grote misverstanden met haar oom Roy geleid.

Roy was destijds, uit zin voor de familietraditie, de burgemeester geweest van het kleine verscholen dorp maar hij had het niet kunnen volhouden en samen met zijn vrouw Nicky, die hij had leren kennen toen ze in het dorp was komen wonen, was hij voor een zeilreis rond de wereld vertrokken om voorgoed al het stof van zich af te schudden. Nicky... aan haar had Vincie veel te danken. Vincie's ouders waren destijds samen op reis nadat de breuk in hun huwelijk succesvol was hersteld en Vincie, erg eenzaam, vond steun bij Nicky voor al haar moeilijkheden, en dat waren er nogal wat door haar vreemde belevenissen met de jongen. Nicky had het wel begrepen en haar ook beschermd tegen de woede van Roy, toen de geschiedenis met de vriend van Vincie het hoogtepunt bereikte. Daarna was Roy erg goed en begrijpend geweest, dankzij de fantastische Nicky... Ja, het was een gelukkige dag in het leven van Roy, én de hele familie geweest toen hij het oude huisje dat hij in het dorp bezat, aan Nicky verhuurde.

Een van de belangrijkste gebeurtenissen in Vincies leven was toch wel de dag geweest waarop ze, met Roy en Nicky, naar Eastbourne was gereisd om de ouders van de jongen Kenneth de dierbare bezittingen van hun zoon te overhandigen. Zij kende de oude mensen natuurlijk niet en evenmin had ze ooit een foto van de jongen gezien. Het verhaal over de onbekende jongen had haar alleen enorm geboeid en ze had voortdurend bloemen op zijn graf gebracht, een drang die ze natuurlijk als twaalfjarige niet zou hebben kunnen verklaren. Dat kon ze nog steeds niet, hoewel ze, alleen voor zichzelf, aarzelend had toegegeven dat ze soms een tikje 'anders' was waar ze helemaal niet blij mee was, maar niemand van de familie had er ooit verder een probleem van gemaakt en geen vreemde wist het, omdat de familie zorgvuldig gezwegen had over Vincie's aandeel in het vinden van de bezit-

tingen van Kenneth. Ze hadden haar beschermd tegen ongezonde nieuwsgierigheid en wanbegrip en dat had ze als een weldaad gevoeld en ze was er tot op deze dag dankbaar voor.

De band tussen de hoogbejaarde ouders van Kenneth en Vincie was vanaf het begin heel sterk geweest maar hoe kon het ook anders? Dit kind had de enige en laatste grote wens van hun leven vervuld, na meer dan vijfendertig jaren wisten ze ten slotte wat er met hun in de oorlog vermiste zoon was gebeurd.

Nu nog vroeg Vincie zich vaak af, hoe de Grahams zich gevoeld moesten hebben toen daar een vreemd kind uit het buitenland kwam binnenlopen en wijzend op een levensgroot schilderstuk uitriep: „Maar dat is Kenneth!“, terwijl dat kleine meisje pas twaalf jaar was en Kenneth meer dan dertig jaar geleden uit hun leven was gegaan.

Vincie raakte de ring aan haar vinger aan. Dat was een gewoontegbaar van haar, want deze ring had Kenneth vele jaren geleden aan zijn moeder gegeven en zij had hem op die gedenkwaardige dag, toen zij en haar man als het ware hun zoon terugkregen, aan Vincie geschonken... Vincie voelde het zo... Niet zomaar gegeven... het is een groots geschenk om zo'n dierbaar aandenken weg te schenken aan een meisje, waarvan mevrouw Graham toen toch nog niet kon weten hoe volledig Vincie de waarde van dat geschenk had doorgrond. Mevrouw Graham had de ring spontaan gegeven, omdat ze hoe dan ook aan dit kind, Vincie, het grote geluk te danken had: eindelijk te weten, wat er van Kenneth geworden was... Een met liefde verzorgd graf in een klein verstillid dorp in Holland, en daar was hij blijven rusten omdat hij er hoorde, ofschoon de Grahams hem oorspronkelijk in Eastbourne opnieuw hadden willen laten begraven.

Vincie had spontaan beloofd dat zij tot in lengte van dagen voor het graf van de jongen zou zorgen, maar ook zonder die belofte zou Vincie dit hebben gedaan. Nog altijd voelde Vincie die vreemde, niet te definiëren band met Kenneth, ofschoon de vreemde droom of de verschijning, of wat het dan ook geweest mocht zijn, zich nooit herhaald had. Kenneths ouders hadden de boodschap ontvangen die hij destijds voor hen achterliet en Kenneth had nu rust... althans zo zag Vincie het.

Vincie, luisterend naar het geweld van de storm, dacht: Als het zo stormt zou ik het best knus kunnen vinden, liggend in een warm holletje, maar er gebeurt zoveel narigheid met de storm... Vooral op zee... Het is eigenlijk vanzelfsprekend dat ik altijd aan Nicky en Roy moet denken... maar ach, waarom zou het daar stormen...

als ik maar wist waar daar is. We weten eigenlijk nooit waar ze precies uithangen... en het duurt maar, en het duurt maar... eindeloos... Er komt nooit meer een eind aan die reis. Ze zijn gewoonweg verknoeid voor het gewone leven aan land... Het zijn zulke zwervers geworden... zwervers...

Vincie lag heel stil en plotseling liepen er twee tranen over haar wangen. Ze kon er niets aan doen dat ze soms zo'n verschrikkelijk heimwee had naar de twee mensen, die haar moeilijkste tijd en ook wel haar fijnste tijd in zeker opzicht, hadden begeleid... Ze had destijds toen ze vertrokken geweten dat ze drie jaar zouden wegblijven, drie jaar... Ja, maar het waren nu al vijf jaren, vijf eindeloze jaren! Vincie hield werkelijk dolveel van haar ouders en van het nu driejarige broertje Eddy, maar ze zou niemand hebben durven vertellen dat ze bijna nog meer hield van Nicky en Roy en van de nu achtentachtjarige oude dame in Engeland, de moeder van Kenneth... zijn vader was drie jaar geleden gestorven.

Met Nicky en Roy en met de moeder van Kenneth voelde Vincie zich op een heel bijzondere manier verbonden, misschien hield ze niet méér van hen maar anders en ze was toch altijd vervuld van een vaag gevoel van heimwee naar die tijd en naar het dorp, naar Nicky en Roy, naar Ukkie, het kleine hondje van Nicky dat meereisde. Bij het melancholieke geluid van de storm, die rukte aan het huis en gierde als een boosaardige geest, werd dat altijd aanwezige sluimerende heimwee opeens weer groot en knagend. Vincie kon de slaap niet vatten, het heimwee naar Roy en Nicky was deze keer vermengd met angst en het was met Vincie nu eenmaal zo dat ze geleerd had, dergelijke gevoelens ernstig te nemen. De deur kierde open en een klein manneke met blonde krullen en angstige blauwe ogen gleed naar binnen, in zijn armpjes klemde hij een grote pluchen aap.

„Sjappo en ik zijn bang,” deelde hij mee. „Het waait zo... ik wil bij jou blijven.”

„Ben je al bij mama en papa geweest?” informeerde Vincie maar ze sloeg de deken al voor hem terug. „Kom dan maar, ouwe bedelaar... en neem Sjappo maar mee, als hij dan boven ons hoofd op het kussen gaat zitten, dan is hij dicht bij ons maar hij neemt niet zoveel plaats in.”

„Mama en papa slapen, ze werden niet wakker,” deelde Eddy misprijzend mee en hij klauterde in bed, waar hij zich onmiddellijk genoeglijk tegen zijn zoveel oudere zusje aanvljide en niet meer bang was. Hij viel direct in slaap. Vincie verwees Sjappo toen maar naar het voeteneinde en viel zelf, nogal moeizaam lig-

gend met haar arm om Eddy, ook in slaap.

Tegen de morgen ging de storm liggen maar hij had wel een spoor van vernielingen achtergelaten. Vincie werd pas wakker toen haar moeder haar riep. Ze tilde de slaapdronken Eddy uit bed.

„Jij zult ook niet lekker geslapen hebben op deze manier. Eddy was zeker bang en wij hebben 'm niet gehoord. Sta je op, Vin?“ zei moeder.

„Het stormt niet meer!“ mompelde Vincie, ze draaide zich nog eens genoeglijk om nu ze opeens plaats genoeg had, niet van plan om goed wakker te worden en op te staan.

„Toe nou, Vincie!“ drong haar moeder aan. „Als je opschiet kun je met papa meerijden, dan ben je tenminste één keer op tijd bij je baas en ik hoop dat je gisteravond iets aan je cursus hebt gedaan.“

„Bemoei je er nou niet mee,“ zei Vincie humeurig. „Moet je daar nou om half acht in de morgen mee komen?“

Ze ging overeind zitten en keek met een diepe boze frons tussen haar ogen naar haar moeder, die Eddy had neergezet en enige kledingstukken van de grond raapte.

„Ja, ja, ik wéét het, ik ben slordig, maar jij kunt het maar niet laten. Net als vroeger, toen we in het dorp woonden.“

„Toen was je erg moeilijk te regeren,“ mompelde haar moeder.

„Ja, en jij wist helemaal niet hoe je me moest regeren,“ merkte Vincie koeltjes op. Ze strekte haar armen en geeuwde grondig.

„Het is zo jammer dat papa en jij later alles wilden inhalen en de ideale dochter van me wilden maken... dat ging niet meer en bovendien heb ik het niet in me en ik wil nog steeds niet voortdurend betutteld worden.“

„Brutaal ben je genoeg.“ Vincie's moeder haalde de schouders op maar ze wist dat Vincie gelijk had. De opvoeding van het kind had jarenlang op niets geleken. Vincie had als een vrijbouter rondgelopen in het dorp, deed alles wat haar het beste leek en de straf wist ze te ontgaan, omdat haar moeder niet duldde dat oma of oom Roy ook maar iets zeiden ten nadele van Vincie's opvoeding. Vincie speelde dit natuurlijk uit, tot haar moeder boos werd en onevenredig zware straffen of klappen uitdeelde als ze het echt zo bont gemaakt had. Omdat het dorp erg klein was en de meeste kinderen op veraf gelegen hoeven woonden, had Vincie maar één echte vriendin: de dochter van Roys Surinaamse studievriend, die zijn secretaris was. Troel, of eigenlijk Shireen, was een goedlachse, gezellige vriendin, altijd bereid tot kattenkwaad en ook erg trouw, maar echt steun had Vincie niet aan haar. Daarvoor was Shireen altijd te oppervlakkig geweest. Ze had dan ook niets aan Shireen

verteld over haar plekje in het bos en de jongen. Wel had ze een keer verteld dat ze een vriend had. Dat had ze nu net niet moeten zeggen want Shireen, die zich opeens verwaarloosd voelde door haar beste vriendin, deed haar verwijten over haar vriend en Roy hoorde het. Als Nicky toen niet tussenbeide was gekomen, dan zou er voorgoed een breuk tussen Roy en het nichtje, waarvoor hij zich verantwoordelijk voelde, zijn ontstaan. Nu kwam alles goed door die lieve, onbetaalbare Nicky...

Vincie dacht altijd met warmte aan haar. Ze had echt verdriet gevoeld toen Nicky en Roy vertrokken. Voor drie jaar, maar intussen vijf jaar... en soms had Vincie het gevoel dat ze hen nooit terug zou zien. Na hun vertrek had ze zich heel lang onzeker gevoeld, omdat alleen Nicky en Roy wisten hoe moeilijk ze het ermee had dat ze toch een beetje anders was. Ze had het ook eigenlijk nooit aanvaard, ze wilde er eenvoudigweg niet over spreken. Het gebeuren met de jongen wilde ze blijven zien als iets dat ieder ander ook zou zijn overkomen als hij of zij maar, zoals zij, toevallig op de juiste plaats was geweest. Dat het niemand in meer dan dertig jaar ooit was gelukt om de plaats, die zij haar geheime boskamer had genoemd, te vinden, wilde ze ook niet als iets bijzonders zien. Vooral in de eerste jaren waren er uitgebreide zoekacties in de omgeving en vooral in het dichte bos gehouden door de dorpsbewoners, omdat zij ervan overtuigd waren dat ergens in die bossen het geheim van de identiteit van de jongen verscholen lag. Dat was zo gebleven, tot de tijd dat Vincie in het dorp kwam wonen. Ze had geen spijt van de toch wel erg ingrijpende gebeurtenissen, die ze niet kon en ook niet wilde verklaren, omdat ze al gauw ongelooflijk veel van Kenneths ouders hield en zielsblij voor hen was geweest dat ze eindelijk hadden geweten hoe en waar hun enige zoon was gestorven en begraven. Dat zo weinig mensen de waarheid wisten stemde Vincie blij en gerustgesteld, want ze wilde niets anders dan voortaan een heel gewoon leven leiden in de stad met haar ouders, vaak op bezoek gaan bij oma en dan altijd een bezoek aan het graf van de jongen brengen. Zelfs nu ze al zo lang zijn naam wist, bleef hij in haar gedachten nog steeds de jongen.

Vincie veroorloofde echter niemand ooit nog de gebeurtenissen van destijds op te halen want zodra men een opmerking in die richting maakte werd ze zo gesloten als een oester. De flapuit van vroeger bestond niet meer, haar ouders zagen het met verwondering. Haar grootmoeder nam het zonder meer aan, ze was altijd een vrij laconieke vrouw geweest die zich niet druk maakte om

dingen die toch niet te veranderen waren. Het drukke kind Vincie dat uitbundig het dorp had beziggehouden, omdat er altijd wel iets was met Vincie, was veranderd in een tamelijk introvert meisje dat ouder leek dan de achttien jaren die ze telde.

De vriendschap met Shireen, die beslist niet meer met Troel wens- te te worden aangesproken, bestond nog wel maar het was ook hier tot een verwijdering gekomen. Shireen was net zo goedlachs en oppervlakkig als ze altijd was geweest: ze nam het leven niet ernstig. Samen met een vriendin woonde ze op kamers, werkte de ene baan na de andere af en kon het nergens uithouden en deed er dan ook weinig moeite voor. Vincie was er een keer op bezoek geweest en had zich afgevraagd, hoe twee meisjes het klaar kregen zoveel rommel te maken.

„Al liet ik zes weken alles achter me staan, dan kreeg ik dit nog niet klaar,” had ze tegen Shireen gezegd en die had alleen maar lachend haar schouders opgehaald. Tinky, het meisje waarmee Shireen haar kamers deelde, had er zwijgend en wijsgerig bij gezeten en later tegen Shireen gezegd: „Als dat nou die leuke vriendin van vroeger is... wat een saaie!”

„Ze is veranderd,” zei Shireen effen en toen, met vuursproeiende ogen, beet ze Tinky toe: „En houd je mond over dingen waar je niks van snapt. Vin is en blijft een schat van een meid.”

Ze zweeg even en voegde er dan nadenkend aan toe: „Ze is erg trouw en we hebben enorme pret gehad... ik zal nooit de keer vergeten dat we rolschaatsend door de trouwzaal gereden zijn, natuurlijk met veel geschreeuw en schaatsgekleter... Er was nota bene een trouwtje. Haar oom was woest op haar en mijn vader op mij. Ik zou nooit meer naar het dorp terug willen maar het was een heerlijke tijd... en ik weet niet, opeens scheen het voorbij te zijn. Vincie had allerlei problemen, ze lag vaak met die oom overhoop en toch mochten ze elkaar, daar ben ik van overtuigd. Vin was zo'n heerlijk levendig, mal kind, zo... zo sprankelend... en dat is ze nu niet meer. Ze zag er ook tamelijk... eh, vreemd uit in die tijd... met Pippi-Langkous-vlechten, waar altijd een uit het gelid geraakte strik aan bengelde, ze had rossig slordig haar en sproeten... en... nou, ik kan niet anders zeggen dan dat ze uiterlijk enorm in haar voordeel is veranderd. Dat peenhaar van haar is donkerder van kleur geworden, goudbruin en erg mooi, het is dik haar dat heel mooi, halflang geknipt is en dat soort haar valt onmiddellijk weer keurig in het gelid, al heeft ze er net tien vingers doorgehaald. Verder heeft ze heel mooie, echt blauwe ogen, maar die had ze natuurlijk altijd al ofschoon het toen minder

opviel en je alleen zag dat ze ondeugende blauwe ogen had. Haar mond is nou niet bepaald klein maar toch wel goed van vorm en ze heeft erg mooie tanden en een heel goede huid, zoals de meeste wat rossige mensen. Verder is ze heel slank en middelgroot en dat is dan Vincie ten voeten uit... zo zou ik Vincie beschrijven als iemand dat van me vroeg en zeg jij dan maar eens of het klopt. Weet je, Vin betekent zo'n enorm belangrijk en zalig stuk van m'n jeugd dat niemand ooit een kwaad woord over haar mag zeggen want ik verdedig haar door dik en dun... zoals zij het vroeger mij deed... daar komt gewoonweg niemand tussen."

„Dat wist ik toch niet.” merkte Tinky op. „Je hoeft niet meteen vuur te vatten.”

„Dat wist ik niet... Ja, daar komen ruzies, moord en doodslag van... en de hele wereld gaat er mank aan, omdat niemand ooit iets werkelijk wéét. Enfin, wat zeur ik toch!”

Shireen wendde zich schouderophalend af. Als Vincie op bezoek was geweest had ze er opeens spijt van dat ze zo weinig positiefs met haar leven deed dat ze maar rondhing, pret maakte, vriendjes bij de vleet nam en weer afdankte en van werken ook niet veel bijzonders maakte omdat ze gewoonweg niet wist wat ze wilde en zich domweg liet meeslepen door de kring vrij agressieve jongeren waar ze mee optrok. Waar het eindigen moest wist ze zelf niet en ze dacht er ook niet te veel over na... behalve als Vincie was geweest, maar ach... dat duurde hoogstens een uur en dan was het weer voorbij en dook Shireen weer onder in haar vreemde, rommelige leventje. Maar ze raadde niemand aan, ooit spottend of minachtend over de vriendin uit haar jolige kinderjaren te praten.

HOOFDSTUK 2

De storm was nog niet helemaal gaan liggen, het waaide nog hard met af en toe een onberekenbare windvlaag. Vincie sgorde met een boze frons tussen haar rechte wenkbrauwen haar fiets uit de schuur. Ze liet haar fiets weleens buiten tegen de schuurdeur staan, zodat ze 's morgens maar weg behoefde te rijden, maar haar vader wilde dit niet en had maandenlang – van vriendelijk, overredend, tot ongeduldig en kwaad – gevraagd of ze dit obstakel alsjeblied in de schuur wilde plaatsen, tevergeefs. Vincie had geen tijd, ze dacht er niet aan of ze dacht er wel aan maar was te gemakzuchtig en dacht dan vaag 'Ik doe het straks wel...' maar